

af Presseloven af 1851 skulde have særlig i deres Glæde indbefattet Glæde over, at man ansvarsløst kunde udbrede i Landet utugtige Skrifter. Det er altsaa det One, som jeg tror er ganske nødvendigt, naar man vil ramme den Art Uvæsen, som det er Hensigten at ramme, at man maa have en Udgang til at ramme Udbrederne, og for den udenlandske Literaturs Bedkommende i det Mindste mener jeg, at det er nødvendigt ogsaa at kunne holde sig til Sortimentsboghandlerne. Jeg gaar ud fra, at Lovforslagets Ord have en saadan Affattelse, eller at det i al Fald ikke vil være vanskeligt at finde en saadan Affattelse, at ingen Sortimentsboghandler, der virkelig er i god Tro og har anvendt behørig Flid paa ikke at komme i Kollision med Loven, skal være udsat for at komme i nogen Ulempe, men i alt Fald mener jeg, at naar et Formaal som dette skal naas, og det kræver en vis Agtpaagivenhed fra Boghandlernes Side, maa de finde sig i dette i Betragtning af det Dømed, som søges opnaaet. — Det Næste, jeg altsaa anser for Hovedsagen ved Lovforslaget, er Straffen. Der lægger jeg nu slet ikke megen Vægt paa, hvad man naturligvis ikke har undladt at gjøre meget Bøien af baade her og andetsteds, at der i et Par af Paragraferne er nævnt som Maximum Forbedringshusarbejde ved Siden af Fængsel. Det lægger jeg ikke nogen særdeles Vægt paa, fordi jeg er overbevist om, at de Tilfælde, i hvilke Domstolene virkelig ville stride til dette Maximums Anvendelse, ville være saa faa, at det ikke vil have stor praktisk Betydning. Det har mere en Slags symbolisk Betydning, at dette Maximum af Straf er medtaget, men hvad der for mig er Hovedsagen, er Begrænsningen nedest, saaledes at Bødestrafpen i det Mindste som Regel er undgaaet. Det kan være sandt nok, at denne Forbrydelse i mange Tilfælde kan fremtræde under formildende Omstændigheder, men det gjælder jo ogsaa om saa mange andre Forbrydelser, uden at man derfor mener sig berettiget til at opstille Bødestrafpen som et Alternativ i Straffeloven. Heller ikke kan det, at det undertiden kan være tvivlsomt, om Handlingen falder ind under Straffebudet eller ei, være afgjørende, thi det gjælder der, som paa saa mange andre Gebeter, at naar det

er givet, at et vist Forhold falder ind under Straffeloven, maa Straffen anvendes derpaa, og det kan ikke hjælpe den Paagjældende noget, om det kan være meget tvivlsomt, om Noget falder indenfor det strafbare Gebet eller ikke, men falder det indenfor det strafbare Gebet, vil der heller ikke i Regelen være Tale om Andet, end at saa maa Bedragerstraffen idømmes derfor. Jeg ser derfor ikke, at disse almindelige Betragtninger, som gjælde om mange Forbrydelser, særlig ved denne Leilighed vil kunne paaberaabes som nogen Grund til at benytte Bødestrafpen. — Hvad nu de andre Paragrafer i Lovforslaget angaar, har man med Hensyn til den første Paragraf gjort gjældende, at den ikke skulde kunne forstaaes. Jeg tror nu ikke, at det med Rette kan siges, naar man da forholder sig saaledes, som Lovforslaget forudsætter, at man skal forholde sig, nemlig saaledes, at man skal tage Straffeloven i Haanden og læse denne Paragraf som andet Stykke i Straffelovens § 182. Gjør man det, saa tror jeg, at Landstingets Udvalgs Ordfører har Ret i den Bemærkning, han gjorde, at selv Lægmand vil kunne indse, at der kun er Tale om at befordre Andres Uædelighed og ikke om at opfordre til Uædelighed med En selv. Det tror jeg ganske vist, at den ærede Taler, som gjorde denne Bemærkning forleden Dag, heller ikke selv vilde være i Tvivl om, naar han skulde dømme. Han udtalte sig anderledes, idet han sagde, at skøndt han ikke var Lægmand, vilde han ikke kunne forstaa det; men det tror jeg ikke. Jeg tror, at dersom dette Lovforslag blev til Lov, vilde hverken han eller nogen anden Dommer være i Tvivl om, hvorledes § 1 skulde forstaaes i denne Henseende. Men foresten er det et Spørgsmaal, som har overmaade ringe Betydning; thi det kan man sagtens blive enig om at ændre saaledes, at der ingen Tvivl kan være. Det er en Ændring, som kan gjøres ved blot at indstøde et eneste Ord, og nemlig ved at indstøde Ordet „Andres“ foran „Uædelighed i Kjønnsforhold.“ Det siges saaledes paa dette Sted, at være en Forbrydelse af særegen Beskaffenhed at befordre Andres Uædelighed i Kjønnsforhold. Det er jo en given Ting efter den gjældende Ret, og jeg kan heller ikke erkjende, at man kan sige,